

MEHMET AKBULUT

KARTALIN GÖLGESİ

GİZEM VE HEYECAN DOLU
BİR SELAHADDİN EYYUBİ ROMANI

CARPE
DIEM

Kartalın Gölgesi

Yazar: Mehmet Akbulut
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarım: Esra Gevrek
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 294
Macera Kurgu / Tarihi Serüven
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2022
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN: 978-605-144-277-8

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Mehmet Akbulut

1977 yılında İstanbul'da doğdu. 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. MEB tarafından edebiyat öğretmeni olarak atandı.

Ortaokul ve lise öğrencileriyle bir araya gelerek gençlerin kendi tarihlerini ve kültürlerini tanımalarına katkı sağlamak amacıyla çok sayıda sohbet, söyleşi, konferans gerçekleştirdi. Yaptığı çalışmalar ve eğitime katkıları sebebiyle Tokat Valiliği tarafından 'yılın öğretmeni' seçildi ve eli temsilen Ankara'ya davet edildi.

Bursa Osmangazi Belediyesinin 'Ahmet Hamdi Tanpınar' adına düzenlediği yarışmada ödül aldı ve yazıları kitaplaştırıldı. Bursa'ya sürgün giden şeyhülislam Karaçelebizade Abdülaziz Efendi'nin romanını kaleme alarak bir ilke imza attı.

Evlü ve üç çocuk babası olan yazar, Tokat'ta öğretmenlik görevini sürdürüyor. Osmanlı ve Selçuklu tarihi üzerine okuma, araştırma ve incelemeler yapıyor. Özellikle genç okurlar için tarih bilinci kazandıran macera romanları yazmaya devam ediyor.

Carpe Diem'deki Kitapları:

- *Kale Baskını - Efsane Savaşçı*
- *Devlerin Savaşı - Efsane Savaşçı*
- *Zindandan Kaçış - Efsane Savaşçı*
- *Kartalın Gölgesi*

"Tarih okuyanın aklı çoğalır."

İ.

Mısır'ın sıcak Akdeniz ikliminde sahile dek ulaşan çöl havası tümüyle hissediliyordu. Ama ilkbahar güneşi, yaz aylarındaki kadar yakıcı değildi. Baharın etkisiyle toprak, ufak ufak canlanmaya başlamıştı.

İşte, o güzel Mısır günlerinin birinde sarayın kapısı çalındı. Bu sesler, o güne kadar pek alışık olunmayan bir ritimle kulaklara misafir oluyordu.

Kapıdaki haberci içeri alındığı sırada genç komutan Selahaddin, silah ve dövüş talimiyle meşguldü.

Yer yer bulutlarla kaplı göğün altında kendisine hamle yapmakta olan talim askerlerinden Hasan'a doğru bakıyordu. Rakibinin sert darbesini soluna düşüren tecrübeli komutan, ikinci hamleyi kendisi yaptı.

Dengesiz şekilde vücudunu boşta bırakan rakibinin sağ dizinin arkasına, ayağının üstüyle hafifçe vurdu. Bu sefer dengesi iyice bozulan Hasan, öne doğru eğildi. Fakat o halde fazla duramazdı. Göğsüne yediği ikinci tekmeyle sırt üstü yuvarlandı. Rakibinin bu açığını bir nasihatle kapatmak isteyen genç kumandan, rakibini merhamet yüklü bir cümleyle ikaz etti:

“Eğer kendini bu kadar açık edersen, düşman sana benim gibi davranmaz. Tez zamanda sevdiklerinin yanına kavuşursun.”

Yerden doğrularak bir çırpıda ayağa kalktı genç asker. Üstünü bile silkeleme gereği duymadan yeni bir hamle yapacağı sırada haberci bahçeye girdi. Selahaddin, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Çünkü savaş talimi ve idman yaptığı sırada kimse onu kolay kolay rahatsız etmezdi. Demek ki kötü bir haber verilecekti kendisine.

O anda aklına babası geldi. Acaba babası mı vefat etmişti? Zihnine daha fazla şüphe askerinin hücum etmesine izin vermeden talim yaptığı askere “Sen gidebilirsin” diyerek onu gönderdi.

Elindeki kılıcı biraz ilerisindeki mermer masaya bıraktı. Üzerindeki zırhın yanlarına atılmış düğümlerini gevşetip çıkardı. Onu da kılıcın kenarına özensizce atıverdi. İçine tarif edemediği bir sıkıntı gelip davetsizce kurulmuştu.

Sanki işiteceği cümleler, sinesine çöreklenen bu sıkıntıyı bir daha oradan hiç atamayacakmış gibiydi.

Ölümden korkuyor muydu? O anda aklına Kurán'daki “De ki: ‘De ki: Haberiniz olsun, o kaçıp durduğunuz ölüm sizi mutlaka bulacak! Sonra da görüleni ve görülmeyeni bilene döndürüleceksiniz, o da size yapıp ettiklerinizi haber verecek!’” ayeti geldi. Bu hakikat, onun ruhunu bir nebze rahatlatmıştı.

Kimsenin duymasını istemiyormuş gibi kulağını gelen kişiye yaklaştırdı. Ancak duydukları karşısında istemsizce ve hızla geri çekildi. Sanki kulağına buzullardan gelen çok soğuk bir hava akımı üflenmişti.

İrkildi genç kumandan. Hava çok sıcak olmamasına rağmen yanaklarından aşağıya sıkıntının yön verdiği ter damlacıkları dökülmeye başladı. Gözleri doluydu. Boğazına bir şey oturdu. Dişlerini sıktı. Haberciye git bile diyememişti. Eliyle işaret etti sadece. Daha fazla ayakta duramayan Selahaddin, mermer masaya tutunup yere çöktü. Göz pınarları açıldı ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

2.

Selahaddin'in amcası Şirkuh'un ölümü üzerine tüm memlekette üç gün yas tutuldu. Amcasının ölümüne çok üzölmüştü genç kumandan.

Nureddin Mahmud Zengî'nin Mısır topraklarındaki vekili olan bu vezir, askerler tarafından da çok sevilirdi. Ne var ki ölenle ölmüyor, hayat devam ediyordu.

Kumandanlar, Şirkuh'tan kalan boşluğu kimin dolduracağı konusunda hemen ihtilafa düşmüşlerdi bile. Bu ihtilaf, Mısır Fâtımî halifesi El-Azîz'e kadar ulaştı.

Adamlarını huzuruna toplayan halife, "Siz ne düşünüyorsunuz?" diye onlara sordu.

Halifenin en yakın sırdaşlarından kâtip Nurullah söz aldı:

“Efendim, Şirküh’un yerini doldurabilecek çok güçlü kumandanlar var. Özellikle Aynuddevle, Kutbeddin, Seyfeddin öne çıkan isimler olarak dillerde dolaşüyor. İsmi saydıklarımın hepsi de kulağıma geldiği kadarıyla göreve talipler.”

“Evet, bunun ben de farkındayım. Fakat bizim için en faydalı olanın hangisi olduğuna karar vermek için sizleri çağırdım” dedi El-Azîz.

Fikri olanlar, fikirlerini huzurda hiç çekinmeden dile getiriyorlardı. Halifenin aklı ise konuşmalardan ziyade bir önceki gün eline ulaşan mektuptaydı. Bizzat sahadan gelen bu mektupta okuduklarından sonra aslında kararını vermişti. Ama yine de adamlarının fikrini alarak onları da razı etmeyi istiyordu.

Konuşulanları dinledikten sonra halife, adamlarına teşekkür ederek çekilebileceklerini söyledi. Odada yalnızca, gözleri yuvalarında oynayıp duran kâtip kalmıştı. Ellerini ovuşturup eteklerini toplayarak halifeye doğru yaklaştı.

“Şey... Efendim...”

“Evet, Nurullah! Bir şey mi söyleyeceksin?”

Kâtip, biraz ıkınıp sıkılır gibi yapsa da söylemesi gerektiğini biliyordu. Alacağı yüklü miktarda altın dolu keseler, gözünün önünden geçti.

“Şey... Bunu söylemek istemezdim efendim ama... Benim tek gayem Mısır’da herhangi bir karışıklık çıkmaması...”

Adamının ne tür huyları olduğunu bilen halife, onun daha fazla ezilip büzülmesine fırsat tanımadan kestirip attı:

“Ne söyleyeceksen söyle bakalım Nurullah!”

“Efendim, kendisinden başkasına bu görev verildiği takdirde yeni vezire biat etmeyeceğini söyleyen kumandanlar var.” Sonra kekeler gibi yapıp ustaca rolünü oynamaya devam etti. “Yani... Olduğu yönünde kulağıma gelen istihbarat var. Bilin istedim.”

Halife, “Aynuddevle’yi mi kastediyorsun?” deyince birden gözleri fal taşı gibi açıldı kâtipin. Korktu. Yoksa Aynuddevle ile olan ilişkisi ortaya mı çıkacaktı?

“Yok efendim, ben öyle demek istemedim... Yani...”

“Tamam Nurullah, sen rahat ol. Ben, en makul olan kişide karar kılacağım. Bundan şüphen olmasın.”

Bir an için kellesinin omuzlarındaki ağırlığının hafiflediğini tasavvur eden kâtip, “Ona ne şüphe efendimiz” diyerek halifenin huzurunu hızlıca terk etti.

Gözünün önünde uçuşan altın keselerin hayali gitmiş, yerine elinde baltası ile dikilen bir cellat dikilivermişti.

3.

Halife Azîz, Şirkuh'un yeğeni genç Selahaddin'i huzuruna çağırıp ona hilat giydirdi. Bu kararı vermesinde ordu içinden iki kişinin yazdığı mektup önemli yer tutuyordu:

Fakih İsa el-Hakkâri ve Bahaeddin Karakuş.

Yaşça genç, hakkında şaibe bulunmayan ve etrafında sevilen biri olduğu için ikisi de vezirlik görevi için Selahaddin'i tavsiye etmişlerdi.

Hem diğer komutanlar vezir olmayı ne kadar çok istiyorsa, Selahaddin de o kadar istemiyor, reddediyordu. Onun bu hali bile vezirliğe layık olduğunu gösteriyordu. Çünkü bu görev 'istenilmez belki verilir' kabilinden bir görevdi.

Halife de kısa süre önce vefat eden Şirkuh'tan memnun olduğu için onun yerine yeğeni Selahaddin'i geçirmenin uygun olduğunu düşünmüş, böylece Selahaddin, Mısır'a gelmişti.

“Efendim, sizin Haçlılara karşı Sultan Nureddin'den yardım isteyen mektubunuz ulaşınca huzura çağrıldım ve geldim” dedi genç komutan Selahaddin.

“Sultan Nureddin mi seni çağırdı?” diye sordu El-Azîz.

“Evet. Bana, Humus'ta bulunan merhum amcam Şirkuh'un yanına gitmemi emretti. Çünkü onun bir an evvel yanına gelmesini istiyordu. Emri alır almaz yola düştüm. Halep'ten çıkmamıştım ki amcamla yolda karşılaştık. Kendisi de bu maksatla geliyormuş zaten.”

Halife, Selahaddin'in sözünü keserek “Amcana Allah rahmet eylesin. Basireti güçlü bir komutandı” diyerek onu hayırla yâd etti.

“Kendisine size yardım etmem için Mısır'a gitmesi emredildi. Bunun üzerine amcam, onunla birlikte gitmem için hazırlanmamı söyledi. Benim böyle bir hevesim yoktu. O yüzden amcama, ‘Valahi bana Mısır'ın hükümdarlığı verilse bile oraya gitmem’ dedim.”

Halife, Selahaddin'e niçin böyle düşündüğünü sordu.

“Çünkü İskenderiye ve diğer bazı yerlerde hiçbir zaman unutamayacağım şeyler yaşamıştım. O kötü hatıralar gözümün önüne gelince amcama öyle söyledim. Amcam, gitmeyeceğime kanaat getirince durumu Sultan Nureddin’e iletti. Ne kadar bahane sunsam da Nureddin, ikna olmadı ve beni, amcamla Mısır’a gönderdi. Birlikte sefere çıktık ve amcam Mısır’ı zapt etti. Sonra da eceli geldi ve öldü. Allah, beni hiç istemediğim şeylere malik kıldı. Şimdi olduğu gibi” dedi.

Bu cesur ifadelerin ardından halife El-Azîz, Selahaddin’e teşekkür etti.

“Nureddin ve amcan Şirkuh’un İslam adına yaptıkları bir teraziye konulsa, terazinin diğer kefesine de Mısır’ın tüm zenginlikleri konulsa o ikisinin yaptığı hizmetler ağır gelir Selahaddin” dedi, “Onların hakkını ödeyemeyiz. Allah, mükâfatlarını ahirette fazlasıyla verecektir.”

Gönlüne bir ferahlama gelen Selahaddin’in yüzü gülümsedi. Dudak kıvrımları hafifçe yukarı kalkınca dudaklarının arasından “İnşallah!” diye mukabelede bulundu.

4.

Genç Selahaddin'in bu yaşıta Mısır gibi bir ülkede yönetici olması bazı çevrelerce hoş karşılanmadı. Sultan Selahaddin, karmaşık yapıdaki bu coğrafyada birilerinin onun başına çorap örmek isteyeceğini gayet iyi biliyordu.

Onun bu endişeli hali, Bahaeddin Karakuş'un gözünden kaçmamıştı.

“Hayırdır Selahaddin, seni pek rahat görmüyorum.”

Oturduğu odanın penceresinden dışarıya bakan genç komutan, kısa kesilmiş sakalını sıvazlayarak “Evet Bahaeddin, kanaatinde haklısın” dedi. Ve devam etti. “Savaştığın düşman zayıf olabilir. Fakat onu yaralayıp öldürmediğin sürece bulduğu ilk fırsatta sana acımayacaktır.”

“Bunu cenk meydanında defalarca tecrübe etmiş birine mi söylüyorsun?”

Soruya karşı, aynı şekilde mukabele etti Selahaddin:

“Sana söylemeyip de doğrudan düşmanıma mı söyleyeyim yani?”

Oturduğu yerden kalkıp Selahaddin’e doğru yaklaştı Bahaeddin. “İstihbarat ağını daha da güçlendirmekten bahsediyorsan çalışmalarını başlattım zaten. Her yerde adamlarımız var. On beş yaşından tut, yetmiş beş yaşına kadar her türlü insandan oluşan bir haber alma ağı ördüm senin için.”

“Benim için değil, İslam ümmetinin selameti için Bahaeddin. Bizim gibi fani insanların bu dünya üzerinde yaşayacağı ömür belli. Ama bugün ama yarın, ecel celladı kapımızı çalacak. Fakat Muhammed ümmeti kıyamete kadar sürecek inşallah. Benim bütün gayem, ömrümün meyvesi bu şanlı ümmete hizmet olacak.”

“Bu hizmete engel olacak olanlar elbette boş durmayacak Selahaddin. Kutbeddin Yınal, Aynuddevle, Curdik, Fâtımî komutanlardan saray ağası Cevher şimdiden hile peşine düşmüşler. Olanların attıkları her bir adımdan haberim var.”

“Evet, bunlardan benim de haberim var Bahaeddin. Suyun uyuduğunu düşmanın uyumadığını söyleyenler ne güzel söylemişler.”

“Mısır’da senin iktidara gelmen bazılarının kovanına çomak sokmakla aynı görülüyor. Özellikle yaptığın tayinlerin pek beğenildiğini söyleyemem. Hazinesleri açıp muhtaç halka dağıtman başlı başına, çok affedersen, aptallık şeklinde addediliyor. Askerlerle çok samimi alakadar olman, onları şımartmak olarak kabul ediliyor.”

Selahaddin, yüzünü pencereden döndürüp yanına kadar gelen arkadaşına baktı.

“Peki, sen ne düşünüyorsun? Halkı rahata kavuşturup onların sevgisini kazanmak, askerlerin güvenini elde etmek bizim işimize yaramaz mı?”

“Bilakis bunun faydalarını fazlasıyla göreceğimizi söyleyebilirim Selahaddin.”

Konuşmaya biraz ara verdikten sonra “Kutbeddin, Aynuddevle ve Curdik’in birlikleriyle Şam’a döndükleri doğru mu?” diye sordu Selahaddin.

“Evet döndüler. Burada kalarak senin başına çorap örmek yerine birliklerini alıp gitmeleri hem onlar için hem de bizim için daha iyi oldu.”

“Peki, buradaki muhalifler?”

“Onlar güya hile tuzaklarını uygun zemine kurduklarını zannetsinler. Hem içeriden hem de dışardan yaptıklarını takip ediyoruz. Bunun için sana çok kıymetli bir adamımı getirdim.”

Çevresine bir göz atan Selahaddin, “Kimden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Müsaade edersen onu buraya çağırayım.”

Biraz şaşırmış görünen genç komutan “Çağır bakalım” dedi.

Bahaeddin Karakuş, kapıya doğru yedi sekiz adım atıp bağırdı:

“Gölge! Buraya gel.”

Sanki kapıda hazır bekliyormuş gibi anında içeri süzülüverdi çağrılan kişi. Üzerinde lacivert renkli bir kumaş kaftan vardı. İşlemeli sahtiyan siyah çizmeler, ergen yaşlardaki bu gence zengin bir tüccar havası veriyordu. Başına da açık lacivert renkte ince bir kumaştan sarık dolamıştı. Bu da ona yetişkin bir adam görünümünü kazandırmıştı.

Geldi ve Selahaddin’in önünde el pençe divan durdu.

“Emrinizdeyim efendim!”

“Bu Gölge” dedi Bahaeddin.

Şaşkınlığı devam eden Selahaddin, Bahaeddin’in ‘adam’ tabirine takıldı. Fakat üstelemedi. “Bir adın yok mu senin?” diye sordu gence.

“Kendimi bildim bileli beni hep böyle çağırıyorlar efendim.”

“Gölge, hakikaten değişik bir isim. Peki, kaç yaşındasın sen?”

Güçlü bir görünümüne sahip olan Gölge, on beş yaşında olduğunu söyleyince Selahaddin pek inanmak istemedi. Gelişmiş vücuduna bakılırsa yirmi yaşından aşağı göstermiyordu. Durumu izah etmek Bahaeddin Karakuş’a düşmüştü.

“Gölge’yi ben büyüttüm Selahaddin. Birliğimle çıktığım bir sefer sırasında, Haçlıların bozguna uğramış, yakılıp yıkılmış bir Türk köyünde küçük bir çocukken buldum onu. Orada öylece bırakıp gitmeye içim el vermedi. Ben de yanıma aldım. Yaşadıkları, gördükleri karşısında ismini bile unutmuştu. Adını hiç söylemedi. Hatta onu bulduğum günden itibaren beş sene hiç konuşmadı. Kim bilir, belki bir gün kim olduğunu, ismini, ailesini hatırlar. Bir savaşçı gibi yetiştirdim onu. Ata binme, kılıç kullanma, ok atma, yüzme, istihbarat elde etme gibi konularda hiç şüphesiz en iyilerden biri oldu.”

Selahaddin, Bahaeddin’in bu cümleleri üzerine tebessüm etti. “Ne yani tek başına bir ordu mu eğittim diyorsun?”

“Bunu zamanla tecrübe edip görecek olan sensin.”

“Yani, bu çocuğun bakıcılığını yapmamı mı istiyorsun benden?” diye sordu Selahaddin.

Bu defa gülme sırası Bahaeddin’deydi.

“İnan bana, bu çocuk senin gölgen olacak Selahaddin.”

Pek de tatmin olmamış görünen sultan, “Göreceğiz bakalım Bahaeddin!” diyerek salondan ayrıldı. Çıkarken hâlâ manidar bir şekilde gülüyordu.